

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 342

гр. София, 16.11.2021 г.

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на шестнадесети ноември през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Дора Д. Михайлова

Членове: Росина Н. Дончева
Светослав Н. Николов

като разгледа докладваното от Дора Д. Михайлова Въззивно частно
гражданско дело № 20211800500772 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 274 – чл. 279, вр. чл. 396 ГПК.

Образувано е по частна жалба на П. М. С. и С. Л. С. срещу
определение № 368/22.10.2021 г. по гр. д. № 758/2021 г. по описа на
РС – гр. С., с което молбата за допускане на обезпечение на бъдещ иск
за защита и възстановяване на нарушено владение на основание чл.
358 ГПК, вр. чл. 75 ЗС, предявим от молителите срещу Е.. С. С., по
отношение на поземлен имот с идентификатор 18174.2.29 по КККР на
АГКК, с площ от 1 575 кв. м., трайно предназначение на територията
– земеделска, начин на трайно ползване – нива, находящ се в
землището на с. Г., община Б., чрез спиране на изпълнението по
изпълнително дело № по описа на ЧСИ В. Н., рег. № 864, с
район на действие СОС, е отхвърлена. Искането е за отмяна на
определението и за постановяване на нов акт, с който молбата на
жалбоподателите за допускане на обезпечение на бъдещия иск да бъде
уважена.

Частната жалба е подадена в срока по чл. 396, ал. 1, вр. чл. 275, ал.
1 от ГПК, от легитимирани лица и срещу подлежащ на обжалване
съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Твърди се в молбата за обезпечение, че предметът на бъдещото
исково производство е предявима от молителите против Е.. С. С.
претенция с правно основание чл. 75 ЗС - за възстановяване на
нарушено владение на поземлен имот с идентификатор 18174.2.29 по

КККР на АГКК, с площ от 1 575 кв. м., трайно предназначение на територията – земеделска, начин на трайно ползване – нива, находящ се в землището на с. Г., община Б.. Молителите били във владение на процесния имот от 2005 г., когато го е закупили. С влезли в сила заповеди за изпълнение по чл. 410 ГПК, въз основа на които били издадени изпълнителен листове от 09.06.2017 г. и 26.06.2017 г. по гр. д. № 72 312/2016 г. и гр. д. № 72 311/2016 г. по описа на СРС, същите е били осъдени да платят на „Е.А.Е.“ ООД сумата от 2 616 лв. – главница по споразумение от 30.07.2016 г., ведно със законната лихва от 09.12.2016 г. до изплащане на вземането, 294. 45 лева – разноски по гр. д. № 72 312/2016 г. по описа на СРС, 2 607. 60 лева – главница по споразумение от 30.07.2016 г., ведно със законната лихва от 09.12.2016 г. до изплащане на вземането, 514.12 лева – неустойка за забава от 15.09.2016 г. до 06.12.2016 г., както и 362. 43 лева – разноски по гр. д. № 72 311/2016 г. по описа на СРС.

С постановление за възлагане на недвижим имот, влязло в сила на 19.08.2021 г., имотът бил възложен на ответника по бъдещия иск и на 12.11.2021 г. бил насрочен въвод във владение. Молителите ползвали имота като оранжерия и са се издържали от производство и продажба на цветя и други декоративни растения. В производството по принудително изпълнение не обжалвали действията на съдебния изпълнител по насочване на изпълнението върху несеквестрируемия имот.

Процесуалният закон обуславя предоставянето на привременна обезпечителна защита от кумулативната даденост на няколко предпоставки: бъдещият иск следва да е допустим и вероятно основателен с оглед наличието на писмени доказателства в негова подкрепа (чл. 391, ал. 1, т. 1 от ГПК), да е налице обезпечителна нужда и предложената обезпечителна мярка да е подходяща. Изискването за представяне на писмени доказателства, индиция за вероятната основателност на бъдещия иск, не е абсолютно, като разпоредбата на чл. 391, ал. 1, т. 2 от ГПК допуска възможност обезпечение да бъде наложено, макар и при липса на писмени доказателства, при представяне на гаранция в определен от съда размер съгласно чл. 180 и чл. 181 от ЗЗД.

Преценявайки приложените към молбата за обезпечение писмени доказателства, съобразно задълженията си, визирани в разпоредбата на чл. 391 от ГПК, съдът намира, че предявимият бъдещ иск е допустим.

В производството по чл. 75 ЗС, което молителите възнамеряват да

образуват, когато "нарушеното владение" е извършено чрез действията на съдебен изпълнител, последните (съгласно чл. 358 ГПК) подлежат на проверка за законосъобразност, включително и за спазване разпоредбата на чл. 444 ГПК, като меродавният момент, към който следва да се цени несеквестрируемостта, е този на насочване на принудителното изпълнение - в случая налагане на възбраната от съдебния изпълнител. Обратно на приетото от районния съд, следва да се посочи, че всяко физическо лице, извършващо земеделска дейност в земеделско стопанство на територията на страната, и издържащо се от тази дейност, попада под закрилата на чл. 444, т. 5 ГПК при индивидуално принудително изпълнение, като липсата на надлежна регистрация по Наредба № 3/29. 01. 1999 г. към налагане на възбраната не го лишава от тази закрила (независимо от това, с частната жалба са представени доказателства за регистрация на молителите като земеделски производители). В производството по бъдещия иск на изследване подлежат следните факти – дали към налагане на възбраната от съдебния изпълнител процесният имот е бил несеквестрируем съгласно чл. 444, т. 5 ГПК, дали бъдещите ищци са били земеделски производители – ползвали ли са имота като оранжерия и издържали ли са се от производство и продажба на цветя и други декоративни растения. Основателността на бъдещия иск е обусловена от установяване дали принудителното изпълнение е насочено срещу несеквестрируемо имущество, относно което е осъществена публична продажба, за да се определи нареждането на съдебния изпълнител за отнемане на имота от ишците за незаконосъобразно и да се постанови възстановяване на нарушеното (чрез незаконосъобразни действия на съдебния изпълнител) владение.

Представените към молбата писмени доказателства не са напълно достатъчни за установяване на вероятната основателност на бъдещия иск. С оглед едностранния характер на производството по допускане на обезпечението и едва след евентуално релевиращи от ответника в бъдещото исково производство възражения и изразени становища по отношение на правопораждащите спора факти, съответно след като съдът укаже на страните доказателствената им тежест и в тази връзка бъдат представени допълнителни доказателства, ще може със сигурност да се установят действителните права и задължения на страните по бъдещия иск. Това обстоятелство, а и императивната норма на чл. 390, ал. 4, изр. последно ГПК, мотивират съда да допусне обезпечението, ако бъде внесена гаранция от молителите. Подходяща по вид гаранция съдът намира, че е паричната, а по размер – 1 500, 00

лева, определен съобразно разпоредбата на чл. 391, ал. 3 от ГПК от размера на преките и непосредствени вреди, които ответникът ще претърпи, ако обезпечението е неоснователно.

Съдът на основание чл. 390, ал. 3 от ГПК следва да определи едномесечен срок за предявяване на бъдещия иск, след който, ако не се представят доказателства за неговото предявяване, на основание чл. 390, ал. 2, изр. 2 от ГПК допуснатото обезпечение ще бъде отменено служебно.

Воден от горното, и на основание чл. 390, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 397, ал. 1, т. 3 и чл. 390, ал. 4 от ГПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 368/22.10.2021 г., постановено по гр. д. № 758/2021 г. по описа на РС – гр. С., и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ДОПУСКА ОБЕЗПЕЧЕНИЕ на бъдещ осъдителен иск с правно основание чл. 75 ЗС за възстановяване на нарушено владение, предявим от П. М. С., ЕГН: *****, и С. Л. С., ЕГН: *****, срещу Е. С. С., ЕГН: *****, по отношение на поземлен имот с идентификатор 18174.2.29 по КKKP на АГKK, с площ от 1 575 кв. м., трайно предназначение на територията – земеделска, начин на трайно ползване – нива, находящ се в землището на с. Г., община Б., **ЧРЕЗ** налагане на следната обезпечителна мярка: спиране на изпълнението по изпълнително дело № по описа на ЧСИ В. Н., рег. № 864, с район на действие СОС.

Определя на основание чл. 390, ал. 4 от ГПК парична гаранция за обезпечението в размер на 1 500, 00 лева (хиляда и петстотин лева), вносима от поравно от молителите П. М. С. и С. Л. С. по сметка на СОС в едномесечен срок от съобщението с представяне на вноския документ в съда в същия срок.

Да се издаде на молителите обезпечителната заповед след внасяне на определената гаранция в пълен размер и от двамата.

Определя на основание чл. 390, ал. 3 от ГПК едномесечен срок за предявяване на бъдещия иск, считано от съобщението, след изтичане на който, ако не се представят доказателства за неговото предявяване, на основание чл. 390, ал. 3, изр. 2 от ГПК допуснатото обезпечение ще бъде отменено служебно.

Делото да се докладва след изтичане на горния срок.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____